

שי דותן אנט (חנה) אוחיון

לזכרה

.1

איש לא כתב לך שיר.
איש לא טרח לזכר
את ימי הילדתך, הצבע
האהוב עליך, את
הסיגריות שעשנה.
בטרנינג אדם היתה מתהלכת
בביתה, משקיפה על אנשים ברחוב
חוצים את הכביש.

.2

אתה האחין האהוב
אמרה תמיד.
בקנין, כשהורי נסעו,
פרישה עלי את חפת בדידותה,
ספירה על המחזרים
שעומדים אצלה בתור.

.3

אבל הגברים של רמלה
לא היו ראויים לבתולין שנשמרו
כתכשיט בקפסא.
מחספסים מדי, טפשים.

לא כמו הגברים הצרפתיים בטלויזיה,
 שישבו אצלה כל ערב בסלון.
 מזגו יזן, שוחחו,
 עשנו את לבה.

.4

שנותיה היפות בתל-אביב.
 זכנית בחנות נעלים
 ברחוב המלך ג'ורג'.
 טיול וקפה בדיונגוף.
 בפיאט אונו אדמה
 שאבה אל קרבה רחובות זוהרים
 חוזרת עם שקית
 ורדה וצחוקת
 כמו תינוק.

.5

במרוקו אמרה,
 יכול היה להיות אחרת.
 אנשים יצאו,
 טילו ברחובות,
 הזדהרו בכגדים לבנים.
 אהבו בלי סבה.
 קו החוף
 נגע באינסוף.

היא מְתָה מִסְרֵטָן בְּלִבָּב.
לא סְפָרָה לְאִישׁ,
לא בִקְשָה דְבָר. בְּשִׁבְעָה,
מְצֵאתִי נְעוּזָן בְּמִסְגֵּרֶת רְאִי,
תְצַלֹּם יָשׁוּן, שֶׁל אַחֲיוֹתַי וְשִׁלִּי,
מְחִיכִים, מִבֵּיטִים בָּהּ
עֹקֹדָה לְבִדְיוֹתָהּ.
עֹשְׂרִים שְׁנָה הַבְטָנוּ בָּהּ
מִתְמַעֲטֵת בְּמִטָּה, לְצַד
מְגֻזֵּינִים בְּצַרְפְּתִית
וְטֶלְפוֹן מֵת.